

KARTA PRZEDMIOTU

1. Nazwa przedmiotu: HISTORIA ARCHITEKTURY		2. Kod przedmiotu: RAr-A-SSI-VI-HA		
3. Karta przedmiotu ważna od roku akademickiego: 2015/2016				
4. Forma kształcenia: studia stacjonarne				
5. Poziom kształcenia: studia I stopnia				
6. Kierunek studiów: ARCHITEKTURA				
7. Profil studiów: ogólnoakademicki				
8. Specjalność: -				
9. Semestr: 6				
10. Jednostka prowadząca przedmiot: Katedra Projektowania, Teorii i Historii Architektury Rar-3				
11. Prowadzący przedmiot: dr. inż. arch. Justyna Wojtas Swoszowska				
12. Przynależność do grupy przedmiotów: przedmioty kierunkowe				
13. Status przedmiotu: obowiązkowy				
14. Język prowadzenia zajęć: polski				
15. Przedmioty wprowadzające oraz wymagania wstępne: Historia Architektury (sem. I, II, III i IV)				
16. Cel przedmiotu: student nabywa wiedzę o głównych kierunkach i tendencjach rozwoju w architekturze w okresie od końca XIX w. do końca XX w. oraz umiejętność krytycznej analizy i oceny zjawisk w architekturze najnowszej.				
17. Efekty kształcenia: ¹				
Nr	Opis efektu kształcenia	Metoda sprawdzenia efektu kształcenia	Forma prowadzenia zajęć	Odniesienie do efektów dla kierunku studiów
1.	Znajomość historycznej genezy architektury współczesnej.	Kolokwium z ćwiczeń, egzamin z wykładów	wykłady i ćwiczenia	K1A – W6 K1A – W7 K1A – W12 K1A – U7 K1A – K5

¹ należy wskazać ok. 5 – 8 efektów kształcenia

2.	Znajomość charakterystycznych obiektów architektury, będących przykładami najważniejszych nurtów w poszczególnych okresach rozwoju, tzw. kanonów architektury	Kolokwium z ćwiczeń, egzamin z wykładów	wykłady i ćwiczenia	K1A – W6 K1A – W7 K1A – W12 K1A – U7 K1A – K5
3.	Znajomość historycznej funkcji obiektów architektury współczesnej jako wzorców dla rozwoju w kolejnych okresach	Kolokwium z ćwiczeń, egzamin z wykładów	wykłady i ćwiczenia	K1A – W6 K1A – W7 K1A – W12 K1A – U7 K1A – K5
4.	Umiejętność analizowania struktury technicznej obiektów należących do kanonu architektury współczesnej w powiązaniu z ich funkcjami użytkowymi, cechami przestrzennymi i estetycznymi	Oceny referowania na ćwiczeniach, ocena z prezentacji	wykłady i ćwiczenia	K1A – W6 K1A – W7 K1A – W12 K1A – U7 K1A – K5
5.	Umiejętność analizowania struktury przestrzennej obiektów należących do kanonu architektury współczesnej w powiązaniu z ich funkcjami użytkowymi	Oceny referowania na ćwiczeniach, ocena prezentacji	wykłady i ćwiczenia	K1A – W6 K1A – W7 K1A – W12 K1A – U7 K1A – K5
6.	Umiejętność analizowania wartości estetycznej obiektów należących do kanonu architektury współczesnej w aspekcie porównawczym, zwłaszcza w stosunku do architektury historycznej	Oceny referowania na ćwiczeniach, ocena prezentacji	wykłady i ćwiczenia	K1A – W6 K1A – W7 K1A – W12 K1A – U7 K1A – K5

18. Formy zajęć dydaktycznych i ich wymiar (liczba godzin)

Wykład	Ćwiczenia	Laboratorium	Projekt	Seminarium
30	15			

Wykłady

Zagadnienia omawiane podczas wykładów mają na celu prezentację głównych nurtów w architekturze współczesnej nie tylko pod względem ich cech stylowych, ale przede wszystkim jako wypadkową uwarunkowań społeczno – polityczno – gospodarczych. Zakres czasowy wykładów dotyczy okresu od przełomu XIX i XX wieku do końca XX. Zakres terytorialny obejmuje Europę, Amerykę Północną i Południową oraz Japonię. Wykłady ułożone są tematycznie w ciągu chronologicznym, za wyjątkiem wykładów monograficznych dedykowanych wybitnym architektom.

Cykl wykładów obejmuje następujące zagadnienia: tendencje rozwojowe w architekturze końca XIX i przełomu XIX i XX wieku, nurt inżynierski; fazy rozwojowe modernizmu: modernizm wczesny, dojrzały i późny; organiczność w architekturze; architektura w służbie rządów totalitarnych; twórczość mistrzów architektury; architektura bez dogmatów – postmodernizm; nowe technologie i nowe koncepcje przestrzeni: high – tech –u i dekonstrukcja; miejsce polskich architektów w kreowaniu architektury współczesnej.

Ćwiczenia:

Tematy ćwiczeń są uszczegółowieniem wykładów i dotyczą: genezy, struktury i funkcji najważniejszych nurtów współczesnej architektury oraz przybliżają twórczość mistrzów architektury XX wieku.

Problematyka ćwiczeń koncentruje się wokół następujących zagadnień:

- rola przemian polityczno – społeczno – gospodarczych, rozwoju przemysłu i osiągnięć naukowych w końcu XIX i początku XX wieku w odejściu architektury od form historycznych, narodziny architektury współczesnej (Europa, Ameryka Północna);
- rola nowych koncepcji w sztuce w rozwoju architektury; nowa koncepcja przestrzeni;
- wczesny modernizm w architekturze na przykładzie wiodących ośrodków europejskich –ekspresjonizm i racjonalizm (Belgia, Austria, Niemcy, Holandia);
- rozwój architektury dojrzałego modernizmu (rola Bauhausu, estetyki przemysłowej, nowych koncepcji

budownictwa typowego w Niemczech i Holandii)

– definiowanie organiczności w architekturze na przykładach twórczości architektonicznej (F. L. Wrighta, H. Haring, A. Aalto, H. Scharoun,);

– mistrzowie architektury, próba oceny (Le Corbusier, Mies van der Rohe)

– późny modernizm, postmodernizm – pluralizm architektury II połowy XX w.

– architektura polska w kontekście europejskim.

Studenci są zobowiązani do lektury zadanej literatury przedmiotu oraz przygotowują krótkie prezentacje będące podstawą dyskusji podczas ćwiczeń. Ocena z ćwiczeń jest średnią ważoną z obecności, aktywności, oceny prezentacji oraz kolokwium.

19. Egzamin: tak

20. Literatura podstawowa:

- 1) 21. Literatura podstawowa
- 2) Banham, R., „Rewolucja w architekturze”, WAiF, Warszawa, 1979.
- 3) Giedion, S., „Czas, przestrzeń, architektura - narodziny nowej tradycji”, Warszawa, PWN 1968
- 4) Gropius, W. „Pełnia architektury”, Karakter 2014.
- 5) Le Corbusier, „W stronę architektury” („Vers une Architecture”), Centrum Architektury, Warszawa 2012.
- 6) Loos, A., „Ornament i zbrodnia. Wybrane eseje”, Fundacja Centrum Architektury, 2013

21. Literatura uzupełniająca:

- 1) Biegański, P., „U źródeł architektury współczesnej”, PWN, Warszawa, 1972
- 2) Blak, P. e., „Mies van der Rohe – architektura i struktura”, WAiF, Warszawa 1991.
- 3) Blake, P., „Frank Lloyd Wright – architektura i przestrzeń”, WAiF, Warszawa 1990.
- 4) D’Alfonso, E., „Historia Architektury”, Arkady, Warszawa 1997.
- 5) Jencks, Ch., „Architektura postmodernistyczna”, Arkady, Warszawa, 1987.
- 6) Jencks, Ch., „Architektura późnego modernizmu”, Arkady, Warszawa, 1989.
- 7) Jencks, Ch., „Le Corbusier – tragizm współczesnej architektury”, WAiF, Warszawa 1982.
- 8) Jencks, Ch., „Ruch nowoczesny w architekturze”, Wydawnictwa Artystyczne i Filmowe, Warszawa 1987.
- 9) Niezabitowski, A., „Architektura organiczna Hugona Haringa. Doktryna – oddziaływanie – analogie”, Zeszyty Naukowe Pol. Śl., Gliwice 1991.
- 10) Nutgens, P., „Dzieje architektury”, Arkady, Warszawa 1998.
- 11) Pevsner, N., „Historia architektury europejskiej”, WAiF, Warszawa 1976.
- 12) Pipek, M., „Alvar Aalto”, Arkady, Warszawa 1987.
- 13) Watkin, D., „Historia architektury zachodniej”, Arkady, Warszawa 2001.

22. Nakład pracy studenta potrzebny do osiągnięcia efektów kształcenia

Lp.	Forma zajęć	Liczba godzin kontaktowych / pracy studenta
1.	Wykład	30/5
2.	Ćwiczenia	15/20
3.	Laboratorium	/
4.	Projekt	/
5.	Seminarium	/
6.	Inne	45/5
Suma godzin:		90/30

24. Suma wszystkich godzin:	120
25. Liczba punktów ECTS:	4
26. Liczba punktów ECTS uzyskanych na zajęciach z bezpośrednim udziałem nauczyciela akademickiego:	3

27. Liczba punktów ECTS uzyskanych na zajęciach o charakterze praktycznym (laboratoria, projekty, ćwiczenia):

2

28. Uwagi: ocena z przedmiotu jest średnią ważoną oceny z egzaminu i oceny z ćwiczeń.

Zatwierdzono:

KIEROWNIK KATEDRY
Teorii Projektowania i Historii Architektury

23.06.2015

(data i podpis prowadzącego)

Jurka Woity Swolny

23.06.2015

(data i podpis Dyrektora/Kierownika podstawowej
lub międzywydziałowej jednostki organizacyjnej)

¹ 1 punkt ECTS – 30 godzin